

MODERN KONST

Jens Peter Karlsson
den 18 november 2022
www.jenspeterkarlsson.se

ROLLER

MIRANDA: 40-årig kvinna. Singel och straight. Producent på en performance-scen i Malmö. Uppvuxen i en konstnärsfamilj i Skåne, med en pappa som var framstående chef på Malmö stadsteater.

JULIUS: 42-årig man. Gift och homosexuell. Tjänsteman på kulturförvaltningen i Malmö. Kommer från Gävle och en mer konservativ övre medelklassmiljö.

KAUFFMANN: 26-årig kvinna. Konstnär i skiljelinjen mellan teater och bildkonst. Nyligen utexaminerad från konsthögskola. Del av en framstående kultursläkt i Malmö, men uppvuxen på Österlen.

SCEN 1

En performancescen i Malmö. På scen står en pissoar och Miranda vinklar den fram och tillbaka för att ljuset ska träffa objektet precis rätt. Julius kommer in.

MIRANDA: Hej! Vilken överraskning. *(kort paus)* Hade vi ett möte inbokat? Jag –

JULIUS: *(avbryter)* Nej-nej, inte alls, inte alls. *(visar upp en flaska han haft gömd)* Jag tog med en öppnad chablis; jag tänkte att du och jag skulle ta ett glas.

MIRANDA: Nu!

JULIUS: Mm.

Julius tar fram glas och serverar Miranda.

MIRANDA: Vad fint att se dig. Hur är det?

JULIUS: Bra.

MIRANDA: Och Patrik? Allt bra med honom?

JULIUS: Han är en katastrof som vanligt. Nu vill han ha ett nytt sommarhus. Men skit i Patrik, det är inte därför jag är här. *(kort paus)* Jag hörde om Halil.

MIRANDA: Ja ...

JULIUS: Har han åkt hem till Hamburg?

MIRANDA: Nej. Till Berlin. *(kort paus)* Med en dansare.

JULIUS: Jag är ledsen.

MIRANDA: Mm.

JULIUS: Jag sade åt dig att bisexuella män är inget att ha.

MIRANDA: Julius – sluta. Du får inte säga så.

JULIUS: Men reta bisexuella är det enda roliga jag har kvar, du får inte ta det ifrån mig. *(paus)* Jag gillade aldrig honom.

MIRANDA: Jag vet. *(kort paus)* Det gjorde jag.

JULIUS: Jag vet. *(kort paus)* Det är inte försent, vet du. Du kommer hitta en annan.

MIRANDA: *(skrattar bort det)* Det är inte *det*. Det vet jag.

JULIUS: Nej, det vet du inte. Du var livrädd att det var försent redan innan du träffade Halil. Försent för barn och familj och allt det, du var livrädd att du hade missat det. Men det har du inte. Det är inte försent.

MIRANDA: Julius, vad vill du?

JULIUS: Jag är här för att hälsa på min vän.

MIRANDA: Är vi vänner alltså? Vi är inte bara två personer som råkat känna varann väldigt länge?

JULIUS: Ja, det klart. Jag ser dig som vän i alla fall. *(kramar om Miranda)* En god vän. Som behåller mina hemligheter och aldrig skvallrar. Och du, du vet att jag aldrig dömer dig – hur många kukar du än samlar på dig.

MIRANDA: Julius! Du vill ha något, jag känner dig.

Julius går fram till pissoaren.

JULIUS: Så vad är det här för något?

MIRANDA: Ja, det var egentligen tänkt att den skulle vara fullt fungerande – inkopplad till avloppet och allt. Men budgeten räckte inte till det. Så nu är det bara ett objekt.

JULIUS: Vad synd, det hade ju varit roligt om man kunde använda den.

MIRANDA: Ja, det var det som var hela tanken: en fungerande Marcel Duchamp.

JULIUS: Hm ... Vem är konstnären?

MIRANDA: Kauffmann. En performanceartist och regissör från Simris. Hon gick ut ganska nyligen här i Malmö. Folk pratar om henne, har du inte hört?

JULIUS: Jag lyssnar inte längre. *(kort paus)* Så hon ska pissa i den, är det det som är tänkt?

MIRANDA: Tydligen från en bra bit ifrån, säger hon. Hon är övat.

Paus.

MIRANDA: Vi har inte pratat på riktigt på fyra år. Varför är du här?

JULIUS: För rekrytera dig.

MIRANDA: *(skrattar)* Till förvaltningen?

JULIUS: *(plötsligt en helt annan samtalston)* Jag menar allvar. Det är skarpt läge nu. Vi är omringade. Jag vet inte hur länge vi kan hålla ut. Vi behöver förstärkning.

- MIRANDA:** Hur illa är det?
- JULIUS:** Dom borgliga kommer ge SD kulturpolitiken. Och vänsterblocket skiter i allt som inte är digitalisering och delaktighet. SD är dom enda som bryr sig om frågorna egentligen.
- MIRANDA:** Enhetsschefen hatar mig, det vet du. Jag skulle aldrig bli anställd ändå.
- JULIUS:** Ja, Hélène hatar dig. Men inte tillräckligt för att blocka dig. Jag kan skriva utlysningen så att du är den enda som passar profilen. Vi har hållit ut i tio år mot SD. Vi är nere på dom sista kulorna, försvarslinjen håller på att falla. Vi måste få in förstärkningar.
- MIRANDA:** Men vad kan *jag* göra?
- JULIUS:** I slutändan ingenting. I slutändan förlorar vi. (*paus*) Men det åligger oss att hålla emot så länge vi bara kan.
- MIRANDA:** (*efter ett ögonblick*) Realistiskt – vad skulle ...
- JULIUS:** Du kan inte gömma dig på Norra Grängesbergsgatan längre. Det är sista striden nu. Och jag behöver dig. (*kort paus*) Eller vill du demonstrera på Möllevångstorget med resten av dom odugliga? Så kanske Sydis skriver en notis om ni har tur.
- MIRANDA:** Det finns faktiskt sätt att påverka opinionen –
- JULIUS:** (*avbryter*) Skit i opinionen! Opinionen är emot oss! Det är helt okej numera att säga att sådana som Halil ska åka hem, det är helt okej att säga det *öppet* i nästan alla sammanhang utanför den här jävla bubblan.
- MIRANDA:** Vad fan! Tror du inte jag är medveten om det! Jag är *så jävla* medveten om det. Jag får hotmejl från Leffe och Bengt, och Håkan och allt vad dom heter. Dom ska våldta mig allihopa tydligen. Så jag är väldigt medveten om hur det ser ut i deras hjärnor – och jag skiter i det.
- JULIUS:** Jag vet. Och det är det som är problemet.
- MIRANDA:** Vad fan menar du med det?
- JULIUS:** Vi förlorade! Vi tittade bort ett ögonblick. Medan dom besegrade oss. Majoriteten vill inte ha fler afghaner här. Dom vill inte ens ha Halil här – och han är en elektronmusiker från Hamburg.
- MIRANDA:** (*efter ett ögonblick*) Du verkar ganska glad över att han är borta också.
- JULIUS:** Han är en jävla elektronmusiker från Hamburg. Det finns redan för många av dom. (*kort paus*) Dessutom spelar han Nils Frahm på fester, han är helt olidlig.

- MIRANDA:** *(skrattar lite)* Jo ...
- JULIUS:** Jag menar inte att förolämpa dig, men –
- MIRANDA:** *(avbryter)* Jo. Det menar du.
- JULIUS:** Ja, det menar jag. *(lyfter upp pissoaren)* För att vi håller på att förlora den här striden också. Om inte du inte reser dig och tar plats i främsta ledet. Dom lyssnar inte på mig längre. Någon måste komma in och förklara för politikerna, med väldigt små ord – varför Kauffmann och hennes jävla pissoar är viktig. Annars kommer sossejävlarna snart kräva att Kauffmann åker ut till Rosengård för att lära ungarna vifta med svenska flaggan, och rappa om det fria skolvalet. Och jag gissar att hon aldrig satt sin fot i Rosengård innan.
- MIRANDA:** Jo. Det har hon. Förra veckan. Första gången. Jag tog med henne dit. Och jag ville bokstavligen sjunka genom marken när vi köpte falafel. Jag skojar inte, den här blonda tjugofemåringen från Österlen hälsade på killen med ”assalamu alaikum”.
- JULIUS:** *(tar hennes hand)* Jag behöver dig, Miranda. Jag behöver din hjälp.
- MIRANDA:** Jag förstår. Men jag har det inte i mig längre; tanken är slut, jag orkar inte banka huvudet mot väggen mer. Jag hoppar av, Julius. Det är redan klart. Jag har köpt en skåpbil; jag ska börja bygga om den så fort det slutar regna så här. Och sen drar jag till våren. Till Braga först. Jag har inte berättat för någon än.
- JULIUS:** Jag hade redan räknat ut det. Jag har stalkat ditt Insta.
- MIRANDA:** Jag har inte postat om det.
- JULIUS:** Det var inte ens speciellt svårt att gissa; ett plötsligt intresse för mulltoor och Ford Transit.
- MIRANDA:** Okej, gratulerar, Spymaster – du kom på mig.
- JULIUS:** Men du är ingen husbilsmännska. Vad fan ska du göra, surfa i Portugal?
- MIRANDA:** Ja, det kanske jag ska. *(kort paus)* Jag måste bort härifrån. Från Sverige. Och en jävla månad i Berlin räcker inte längre. Det är samma människor man träffar där också. Jag måste bort på riktigt. Länge. Jag pallar inte med doften av det jävla landet länge, allting doftar som ett tomt och rent kylskåp, det driver mig till vansinne – ingenting luktar någonting, bara åttagradig kyla överallt.

Paus.

JULIUS: Men hur går det ihop med dina planer om ett barn? En husbil, menar jag. Ska du ha en bebis i en husbil i Portugal, eller vad är planen?

MIRANDA: Mina planer ser lite annorlunda ut nu. *(kort paus)* Jag har beslutat mig för att inte försöka – ingen IVF, ingenting. Inget barn.

Julius lyssnar bara.

Jag ... Jag blev gravid. Tillsammans med Halil. För två år sedan.

JULIUS: Jag trodde endometriosen ...

MIRANDA: Ja. Det trodde jag också. Men plötsligt var jag bara på smällen en dag. *(kort paus)* Jag bokade en abort tre dagar senare. Plötsligt ville jag inte längre bara. Och först trodde jag att det var Halil, att jag inte ville ha barn med Halil. Men det var inte det. Jag ville inte längre. Jag ville inte ha barn.

Julius tar Mirandas hand. Paus.

JULIUS: Kommer du ihåg dom där viktelefoner? Dom var så här stora ... *(visar med handen)* och vägde typ nittio gram – jag saknar dom som fan.

MIRANDA: Ja, dom var fina.

JULIUS: Jag behöver ett år. Ge mig *ett* år, Miranda – ett endaste år. Sedan får du åka precis var du vill. Du *vill* ju ha barn, du vill bara inte ha barn ensam. Och du tror du behöver skämmas för det. För att du inte vill åka till Storken i Köpenhamn alldeles själv.

MIRANDA: Så är det inte alls.

JULIUS: Jo, så är det visst. Och det är inget att skämmas för. Att du vill ha någon att göra det med. Det är ju för fan bara normalt. Och din pappa kommer ju inte hjälpa till ett skit.

MIRANDA: Ja, jag kanske ångrar allt om ett år. Vem vet! Och då får jag väl ångra mig då!

JULIUS: Du är skyldig mig det. Ett år. Du skulle inte haft någon karriär utan din pappa och mig. Ett år måste jag kunna kräva av dig.

MIRANDA: *(aggressivt)* Jag är inte skyldig min pappa ett skit.

JULIUS: Nej, du är inte skyldig det jävla pervot ett skit. Men du är fan skyldig mig det. Var fan tror du allt det här kommer ifrån? Från Hélène eller?

MIRANDA: Julius, jag har aldrig bett om någon specialbehandling.

JULIUS: Ingen frågar efter det. Men alla vill ha det.

- MIRANDA:** Du får väl inte ens jobba med mina ansökningar på grund av jäv?
- JULIUS:** Sluta vara så jävla naiv. *(paus)* Jag är ledsen att jag skäller på dig. Men du kan inte rymma till Portugal nu. Jag tillåter inte det. Du har fått allt det här serverat, Miranda. Och nu är det dags att betala av skulden – och se till att andra får den chansen också. Innan hela skiten är borta. *(kort paus)* Ett år kräver jag.
- Paus.*
- MIRANDA:** *(besegrad)* Om du hade haft chansen, så hade du knullat Halil. Eller hur?
- JULIUS:** Så klart. Jag är en jävla slampa. Men du, du har klass, till skillnad från mig. *(kort paus)* Jag skulle ha knullat honom i din säng medan du var på jobbet med Paula. Och när han hade satt på Nils Frahm i sovrummet skulle jag sagt ”jag äälskar Nils Frahm”.
- MIRANDA:** Jag hatar dig, Julius.
- JULIUS:** *(lite för allvarligt)* Jag hatar dig också, darling.
- MIRANDA:** Jag vill inte sälja min skåpbil, du får fixa en garageplats åt mig.
- JULIUS:** Det ordnar vi, inga problem.
- MIRANDA:** Den är två och sjuttio hög. Så tänk på det.
- JULIUS:** Jag tänker på det.
- MIRANDA:** Och nämn aldrig min pappa igen.
- JULIUS:** Jag ska inte. *(kort paus)* Förlåt.

SCEN 2

En kommunal konsthall med Kauffmanns konstverk: en gitarr. Miranda läser en broschyr medan Julius kollar att de är ensamma.

MIRANDA: Det står här att den är mikrotonal. Och att den inte går att stämma diatoniskt, och hur man än vänder och vrider på skruvarna så kommer den alltid att låta ostämnd för våra västerländska öron – det låter ganska spännande, tycker jag. *(kort paus)* Kauffmann, ”Out of Tune Guitar”

JULIUS: Skit i den.

MIRANDA: Skit i den? Vad gör vi här på konsthallen då?

JULIUS: Vi måste prata, du och jag. Och hit kommer inte en jävel.

MIRANDA: Men du, deppa inte ihop nu, det är inte kört. Det finns fortfarande poströsterna –

JULIUS: *(avbryter)* Nej-nej-nej. Skit i poströsterna. Det är kört, det blir brunhögern.

MIRANDA: Men Malmö är fortfarande rött i alla fall. Det kan vi glädjas åt ju.

JULIUS: Miranda – jag behöver ... *(kort paus)* Du måste se klart nu. Det är *nu* det händer. Det är det här som är slaget vid Svarta porten.

MIRANDA: Svarta porten?

JULIUS: Men för guds skull – Tolkien. Sista slaget mot Mordors arméer. Fast det avgörs inte på slagfältet. Utan av Sam och Frodo, och Gollum – har du inte hört talas om någon populärkultur överhuvudtaget?

MIRANDA: Men vad fan, varför är du så sned på mig idag?

JULIUS: Förlåt. Förlåt, jag bråkade ju med Hélène igår – och så tar jag ut det på dig.

MIRANDA: Ja, jag hörde lite av det. Men det lät inte så farligt, du tog ju bara upp helt vettiga invändningar. Vi kan ju inte lägga mer kulturpengar på pedagogiska projekt bara för att SD får tjugo procent i riksdagsvalet.

JULIUS: Jag trodde inte heller det var så kontroversiellt. *(kort paus)* Men sen började Hélène gråta, och ... ja, jag blev hemskickad. Jag har ett möte med HR-chefen och facket på fredag.

MIRANDA: Är du ...?

JULIUS: I utvisningsbåset, ja.

Miranda klappar om Julius.

- MIRANDA:** Dom kan inte avskeda dig.
- JULIUS:** Nej. Men omplacera mig. Det närmar sig mer och mer.
- MIRANDA:** Men dom behöver ju dig.
- JULIUS:** Kulturdirektören, hon är dum som ett spån, men underskatta henne inte. Kulturen i Malmö existerar bara av två skäl nu. Dels för att hon ska få sin jävla konstbiennial, och få sätta sitt namn på den – och dels för att Hélène ska få bli chef över någon konstinstitution. *(kort paus)* Det är inte så att dom är anti-konst egentligen, dom har bara ingen användning för det. För att imponera på slipskillarna i kommunledningen, så måste dom *bygga* grejer. Glaslådor i Hyllie, saker man kan ta på. Skit samma vad som är i lådorna. *(kort paus)* Vad som helst som är ritat av White arkitekter, det kommer ses som en nettovinst av slipskillarna.
- MIRANDA:** Okej, vad gör vi åt saken då?
- JULIUS:** Vi tar med den nya tjejen på förvaltningen för att titta på en gitarr i en tom konsthall. För att jag sätter allt mitt hopp till henne.
- MIRANDA:** *(försöker byta ämne)* Jag trodde inte ens du gillade Kauffmanns konst.
- JULIUS:** Det gör jag inte.
- MIRANDA:** Jag gillar den här. En evigt ostämd gitarr – det är roligt ju.
- JULIUS:** Det jag kommer att berätta nu, det vet bara en handfull personer. Två i Malmö, två i Göteborg, och några fler i Stockholm. Alla centralt placerade i bidragssystemet.
- MIRANDA:** Jag är inte säkert att jag vill veta det här.
- JULIUS:** Det måste du. Du måste ta över efter mig snart.
- MIRANDA:** Jag gick med på ett år i förvaltningen, jag gick inte med på ... vad *det* här än är.
- JULIUS:** Det är det här som är jobbet, det riktiga jobbet, Miranda. Vi har bara ett par år på oss, max. Sedan är den fria kulturen borta. *(kort paus)* Vi kan inte hindra utvecklingen. Men vi kan göra det reversibelt.
- MIRANDA:** Hur då?
- JULIUS:** Genom att se till att rätt människor får pengarna. Så dom kan överleva den här mörka medeltiden. Rätt människor, med rätt nätverk. Det är dom som är själva infrastrukturen. Utan dom inget kulturliv. Det förstår du väl – att det är dom här nätverken som bär upp kulturen.

- JULIUS:** *(fortsätter)* Och vi kan inte låta SD – eller dagisfröknar som Hélène, slå sönder dom nätverken.
- MIRANDA:** Alltså, jag är verkligen ingen fan av Hélène och kulturdirektören; men det är inte dom som hotar kulturen.
- JULIUS:** Jo, det gör dom. Inte medvetet. Men varje gång SD når en ny framgång så reagerar dom med att bara göra mer av det gamla, mer av det som inte funkade, mer av det som gör att SD får ännu fler röster.
- MIRANDA:** *(efter ett ögonblick)* Så vad funkar då?
- JULIUS:** Vi kan inte rädda allt. Men vi kan rädda infrastrukturen. Så vi kan bygga upp det igen. *(kort paus)* Dom här människorna är kulturbärarna. Du bär kulturen.
- MIRANDA:** *(ser sitt uppdrag klart för första gången)* Ja. Jag förstår. *(kort paus)* Fast vårt uppdrag är ju väldigt tydligt, vi ska ju först och främst titta på konstnärlig kvalitet i ansökningar. Vi bryter ju mot praxis om vi börjar oroa oss hur alla ska överleva ekonomiskt.
- JULIUS:** Hélène bryter ännu mer mot praxis. Se bara hur mycket pengar hon har pumpat in ett tomt scenkonsthus på Norra Vallgatan.
- MIRANDA:** Jo. Förvisso. *(kort paus)* Så du tror vi kan komma undan med det alltså?
- JULIUS:** Jag har kommit undan med det i fem år. Och det är inte förrän nu jag fått betala för det.
- MIRANDA:** Om fem år bor jag inte i Sverige.
- JULIUS:** Precis.

SCEN 3

Samma konsthall. Gitarren står kvar, likaså Julius och Miranda. Men tid har förflutit.

JULIUS: Men var är den lilla skiten?

MIRANDA: Jag vet inte, hon kommer säkert strax.

JULIUS: Tror hon redan att hon är så viktig att hon kan komma en kvart sent.

MIRANDA: Jag vet inte.

Paus.

JULIUS: Du får berätta istället, jag orkar inte vänta.

MIRANDA: Men hon ville presentera det själv.

JULIUS: Då skulle hon varit här i tid.

MIRANDA: *(efter ett ögonblick)* Kommer du ihåg att Potato i början gjorde ”Lite billigare, lite sämre”? Feministiska pastischer på existerande föreställningar –

JULIUS: *(avbryter)* Jaja, jaja – jag kommer ihåg dom.

MIRANDA: Ja, hon vill göra typ en sådan grej. Efter en Erik Holmström-föreställning. *(kort paus)* Fast istället för dockor, så vill hon ha ungar från Rosengård – som styrs och manipuleras av vita skådespelare, framför en vit –

JULIUS: *(avbryter igen)* Ja-ja-ja ... mhm, jag fattar, jag fattar. Varför behöver du mig här för att säga nej till det.

MIRANDA: För att hon frågade efter dig.

JULIUS: Varför då?

MIRANDA: Jag vet inte.

Kauffmann kommer in som ett yrväder.

KAUFFMANN: Hej! Miranda! Så fin du är!

Kauffmann kastar sig i famnen på Miranda, som gör sitt bästa för att dölja hur obekväm hon är.

MIRANDA: Tack så mycket.

KAUFFMANN: Jag måste krama dig igen. *(kramar henne igen)* Hur är det med dig?

- MIRANDA:** Samma som igår ungefär. Hur är det med –
- KAUFFMANN:** *(byter fokus till Julius)* Och vad roligt att äntligen få träffa dig! *(räcker fram handen)* Du får också en kram. *(kramar om honom)* Även om du är jättelång.
- JULIUS:** Ja, jag brukar få höra det.
- KAUFFMANN:** Och folk brukar säga att jag inte ser ut som en konstnär.
- JULIUS:** Hur ska en sådan se ut då?
- KAUFFMANN:** Jag tror att man ska något tydligt kännetecken, inte vara för normal. Något som gör det enkelt att rita en karikatyr. En konstnär ska vara en karikatyr av sig själv – helst.
- JULIUS:** *(ler)* I så fall kanske jag är en konstnär.
- KAUFFMANN:** *(allvarligt och alldeles för nära)* Ja. Du skulle vara ganska lättsåld på marknaden.
- JULIUS:** Miranda berättade om ditt Rosengårdsprojekt.
- KAUFFMANN:** *(till Miranda)* Sålde du in det bra?
- MIRANDA:** Det är inte riktigt mitt jobb att sälja in det.
- JULIUS:** *(till Kauffmann)* Du kan inte riktigt sälja in ett projekt som så uppenbart gör narr av själva systemet som ger dig resurserna. Du måste nog vara lite mer subtil än så. Så att folk tänker att du gör narr av några andra – och inte av dom.
- KAUFFMANN:** Jag inser det. *(kort paus)* Men jag tänkte att du kanske skulle vara intresserad ändå.
- JULIUS:** Varför då?
- KAUFFMANN:** Jag hörde att du ska bli omplacerad till en annan enhet; bort från kulturstödet.
- JULIUS:** Jaså, det hörde du. *(kort paus)* Och då tänkte du att jag skulle vilja bränna alla broar på vägen ut?
- KAUFFMANN:** Tanken slog mig.
- MIRANDA:** Jag tror det vi menar är att du måste tänka om lite. Låta ... ja, kritiken vara lite mer generell. Allmängiltig. Och nu pratar jag om själva föreställningen. För projektbeskrivningen och texterna kring det är jättebra, du kryssar i alla rutor. Men det är lite för ...
- JULIUS:** *(fyller i)* Uppenbart. Uppenbart att du gör narr av oss.

KAUFFMANN: *(efter ett ögonblick)* Jag tycker verkligen om er två. Ni talar klarspråk, det är attraktivt.

JULIUS: Ja, det är inte så vi jobbar i normala fall. Men Miranda är ny på förvaltningen; hon har inte lärt sig än – det kommer.

MIRANDA: Eller så jobbar jag på mitt sätt – och du på ditt.

JULIUS: Så hur fick du Miranda att berätta om omplaceringen?

MIRANDA: Jag har inte sagt ett ljud.

KAUFFMANN: Det var inte hon, det var min mamma.

JULIUS: Vem är din mamma?

Kauffmann vinkar ner Julius; han böjer sig ner och hon viskar i hans öra.

Jaha. Så du är malmötisk högadel alltså.

KAUFFMANN: Inte lika mycket som Miranda. Jag har ingen pappa som varit teaterchef.

MIRANDA: Jag vet inte om det är en tillgång just nu.

KAUFFMANN: Klart det är.

JULIUS: Men varför heter du Kauffmann då?

KAUFFMANN: För att pappa gifte om sig med en holländsk jazzsångerska och flyttade till Österlen när jag var tio. Dom odlar sparris.

JULIUS: Miranda vill flytta till Portugal i en skåpbil. Men jag vet inte om hon tänker odla något.

MIRANDA: *(till Kauffmann)* Nu fick jag vänta så länge, att jag kommer bli sen till mötmötet, om jag inte går nu. Så jag lämnar Julius här med dig.

KAUFFMANN: Jag tar hand om honom.

MIRANDA: *(på väg ut)* Så får vi höras av.

Kauffmann griper tag och kramar om Miranda innan hon hinner ut.

KAUFFMANN: Ta hand om dig. Låt dom inte förstöra dig.

MIRANDA: *(sarkastiskt)* Nä då, det ska jag inte.

Miranda går.

- JULIUS:** *(efter ett ögonblick)* Du, jag måste fråga ... Är det sant att du hälsade på folk på arabiska när du var ute på Rosengård?
- KAUFFMANN:** Ja. Hur så?
- JULIUS:** Nä, jag bara undrade.
- KAUFFMANN:** Jag håller på att plugga arabiska.
- JULIUS:** *(överraskad)* Jaha. Hur kan det komma sig?
- KAUFFMANN:** Det slog mig att arabiska är nödvändigt för att kunna förstå islam, på ett performativt plan. Språket är nyckeln. Det är så intimt sammanbundet med Koranen. Jag kommer inte vidare konstnärligt utan språket.
- JULIUS:** *(plötsligt genuint intresserad)* Oj, ambitiöst. Vad är det du arbetar med?
- KAUFFMANN:** Ja, det var faktiskt Miranda som gav mig idén. Hur omgivningen ser på henne – efter alla hennes utländska pojkvänner, den sociala degraderingen som drabbar hennes värde som kvinna. Det är intressant, tycker jag. Så jag knullar bara muslimer nu, uteslutande muslimer. För att undersöka hur det påverkar både min självbild, och den bild jag projicerar i en social kontext, om du är med vad jag menar?
- JULIUS:** Ja, jag är med. Det är ju väldigt intressant. Och visar på en väldig ... hängivenhet, i ditt konstnärskap.
- KAUFFMANN:** Ja, man måste ju göra saken, om man ska *göra* saken, om du är med?
- JULIUS:** Jag är med. Men hur ska du redovisa ... hur ser du själva verket?
- KAUFFMANN:** Jag undviker att tänka på det än. Jag håller på med ett annat projekt – om incel-kulturen. Och jag vill inte att någon drar paralleller mellan incel-män och muslimer. Så det måste gå ett par år mellan verken.
- JULIUS:** Ja, det verkar förståndigt. Incel-männen – vad gör du med dom då?
- KAUFFMANN:** Jag har en Only fans-sida uppe, med alla incel-kodade ord, och ett loli-bildspråk som lockar dom. Så samlar jag alla kukbilder dom skickar till mig. Jag tänker morpha ihop alla dom kukarna till en enda – och bygga en 3D-modell av den och gjuta en dildo. En amalgamering av alla incel-kukar, en mediankuk av kvinnohat, om du är med. Och sen tänker jag knulla mig själv med den.
- JULIUS:** Herrejävlar, Kauffmann – du är på riktigt.
- KAUFFMANN:** Tvekade du någonsin?

- JULIUS:** Helt ärligt – när jag såg den där pissoaren var jag lite tveksam.
- KAUFFMANN:** Ja, den suger. Men den är del av annat pågående verk, där jag plockar fram avvisade ansökningar till Konstnärsnämnden och skickar in dom till er i Malmö, i mitt eget namn.
- JULIUS:** Du vill verkligen bränna ner hela skiten?
- KAUFFMANN:** Hela skiten brinner redan. Det här är dom sista dagarna av den västerländska hegemonin – och jag tänker uppteckna dess fall.
- Paus.*
- JULIUS:** Jag tror du och jag måste prata.
- KAUFFMANN:** Om din lilla, hemliga sammansvärjning?
- JULIUS:** Jaså, du har hört om det också. *(kort paus)* Hur mycket vet du?
- KAUFFMANN:** Bara att du och min mamma är involverade. Hon har varit väldigt tystlåten för en gång skull.
- JULIUS:** Så hur fick du reda på det?
- KAUFFMANN:** Hon är inte riktigt lika smart som hon tror.
- JULIUS:** Men hennes dotter verkar vara lite för smart för sitt eget bästa.
- KAUFFMANN:** Flörtar du med mig?
- JULIUS:** Nej. Jag flörtar bara med korkade kvinnor.
- KAUFFMANN:** Försöker du rekrytera mig till din lilla konspiration?
- JULIUS:** *(synar henne)* Du är för ung. Och oberäknelig.
- KAUFFMANN:** Och kanske inte intresserad.

Paus.

JULIUS: *(ler)* Jo, det är du.

Julius vänder om och går ut.

SCEN 4

Hemma hos Julius och Patrik. Vardagsrummet ser ut som en reception i en konsthall. Miranda sitter på golvet.

MIRANDA: Jag hatar mitt jobb!

Julius kommer in med två kaffekoppar.

JULIUS: Det gör alla, darling. Kaffe?

MIRANDA: *(tar en kopp)* Ditt hus ser ut som en Staffan Valdemar Holmföreställning.

JULIUS: Jag vet, jag vet. Det är Patrik.

MIRANDA: Jag tror inte ens den här Bente Lykke Møller-grejen är hipp längre.

JULIUS: Det är den inte. Men Patrik ... ja, vad ska man göra.

MIRANDA: Fast jag vet inte vad som *är* hippt längre.

JULIUS: Wien. 1934. Ungersk aristokrat, författare. Bor i våning. Inte nazist. Men för feg för att motsätta sig. Så han börjar skriva nationalromantiskt och köpa soffkuddar på kredit i judiska butiker. Lite den stilen, den är populär.

Paus.

MIRANDA: Hur är det med dig?

JULIUS: Jo, jag känner mig lagom undanskuffad. Som en gammal avdankad diva. *(kort paus)* Men skit i mig. Två saker, sade du.

MIRANDA: Ja.

JULIUS: Vad är den första?

MIRANDA: Kauffmann. Hon ville göra en film om ... min pappa.

JULIUS: *(efter ett ögonblick)* Oj. Jaha. *(funderar lite)* Om ... om anklagelserna?

MIRANDA: Mm.

JULIUS: Har du ... något material?

MIRANDA: Ja, jag mejlade en skiss på projektbeskrivningen till dig.

JULIUS: Men jag tar en titt på det då. *(spelar som om inget hade hänt)* Vad var det andra då?

MIRANDA: Ja, det är andra är Halil. Han är tillbaka från Berlin – och han och hans kompani söker för en musikal.

JULIUS: Och vad är problemet?

MIRANDA: Det är inget problem, det bara ... Det är bara många personliga kopplingar mellan mig och ansökningarna. Om någon tittar mer noggrant på det här ... det ser inte så bra ut alltså. Och nu pratar jag bara om optiken alltså.

JULIUS: *(på väg ut)* Det här kom idag – vänta lite.

Julius går ut och kommer tillbaka med en bunt papper.

Jag skrev ut det precis: Statens kulturråd, deras bidrag till scenkonsten. *(ger det till Miranda)* Slå upp sista sidan. Där står alla organisationer där referensgruppen anmält jäv, alltså där *dom själva* anser sig vara jäviga. *(ger Miranda en penna)* Ta den här pennan och jämför jävlistan med dom som fick bidrag. *(kort paus)* Allvarligt, gör det.

Miranda jämför listorna medan Julius förnöjsamt tittar ut genom fönstret.

MIRANDA: *(efter en stund)* Helvete ... Dom är ju nästan identiska. Hur kan det ...?

JULIUS: För att ingen tittar på det noggrant. Du behöver inte oroa dig. Så länge du inte skriker det över hustaket så kommer ingen att märka det.

MIRANDA: SD då? Om dom sätter sig med en penna så här och jämför.

JULIUS: Det behöver dom inte. Dom vill inte stänga ner oss för att dom bryr sig om jäv heller. Dom vill stänga ner oss av ideologiska skäl. Vi hade kunnat vakta varje krona som gick ut från förvaltningen och dom hade ändå velat skicka oss på omskolningsläger i Boden.

MIRANDA: Jag borde stuckit till Portugal.

JULIUS: Deppa inte ihop nu. Ska vi ta på oss pyjamas och hoppa i säng och kolla på Netflix istället?

MIRANDA: *(överraskad)* Nä.

JULIUS: Varför inte?

MIRANDA: För det första så är det arbetstid.

JULIUS: Ja, det är därför det är roligt.

MIRANDA: För det andra är Netflix kodord för sex.

JULIUS: Om vi sätter på lite daddy-porr under tiden, så kan jag tänka mig lite straight-sex.

- MIRANDA:** Lägg av.
- JULIUS:** Men kom igen! Jag vill titta på den nya Marvel-filmen.
- MIRANDA:** Den är på Disney plus.
- JULIUS:** Jag har alla streamingtjänster, vi kan titta på precis vad du vill. Förutom Glee. Eller Bridgerton.
- MIRANDA:** Nej.
- JULIUS:** Jag har en chablis i kylan.
- MIRANDA:** *(skrattar)* Nej.
- JULIUS:** Snälla.
- MIRANDA:** Kan vi inte bara sitta här och ta det lugnt en stund i så fall? Jag orkar inte titta på någonting.
- JULIUS:** Okej. *(sätter sig som en trogen hund vid Mirandas fötter)* Men då får du berätta något.
- MIRANDA:** Vad då?
- JULIUS:** Något roligt.
- MIRANDA:** *(kraftsar honom i håret)* Jag har inget roligt. *(kort paus)* Har du?
- JULIUS:** Jag försöker desperat komma på något.
- Paus.*
- MIRANDA:** Julius?
- JULIUS:** Mm.
- MIRANDA:** Jag var sjutton när du och pappa blev ihop. Då måste du bara varit nitton.
- JULIUS:** *(efter ett ögonblick)* Mm.
- Paus.*
- MIRANDA:** Du verkade inte speciellt förvånad när anklagelserna dök upp.
- JULIUS:** Vad menar du med det?
- MIRANDA:** Ingenting. Jag bara undrar vad hon är ute efter med sin film – Kauffmann.
- JULIUS:** Står inte det i ansökan?

MIRANDA: Nej, inte riktigt. Det står mer att hon vill undersöka relationen mellan skuld och förlåtelse i en intersektionalistisk kontext.

JULIUS: *(efter ett ögonblick)* Har hon någon ny – som vill träda fram med anklagelser, vet du det?

MIRANDA: Det verkar inte så.

JULIUS: Dom fyra vi vet om – ska någon av dom vara med?

MIRANDA: Jag vet inte.

SCEN 5

Ett konferensrum på stadshuset. Julius sitter och väntar. Kauffmann kommer in med kamerautrustning, placerar ett stativ demonstrativt framför Julius.

JULIUS: Det kommer inte att hända. Jag tänker inte vara med i din film. Har du ens tid med dumma möten – ska inte du vara i Göteborg med Erik Holmström?

KAUFFMANN: Jag är bara nere för att göra några intervjuer.

JULIUS: Det blir ingen med mig (*reser sig*), det kan jag garantera.

KAUFFMANN: Vill du inte veta vilka som ställt upp.

JULIUS: (*går fram till henne*) Ta det försiktigt, darling. Du är inte redo för spel i den här divisionen.

Miranda skyndar in.

MIRANDA: (*till Julius*) Varför svarar du inte i telefon? Allt är kaos! Hélène har fått gå.

JULIUS: Jag vet. Hon har blivit degraderad till lokal och säkerhet.

MIRANDA: (*upptäcker filmutrustningen*) Oj, förlåt! Jag visste inte att ni var mitt uppe i ... jag ska inte störa.

JULIUS: Du stör inte. Fröken Kauffmann ska ta sitt pick och pack och dra tillbaka till Folkteatern i Göteborg bara. Det är okej – spring och kolla din mejl, du lär ha tusen i inkorgen.

MIRANDA: Okej.

Miranda skyndar ut.

KAUFFMANN: Du och mamma har varit busy alltså.

JULIUS: Inte alls. Dom politiska utrensningarna har börjat bara. Det var väntat.

KAUFFMANN: Du ljuger, (*skrattar*) I can tell! Du ser alltid så sjukt nöjd ut då. (*kort paus*) Och jag vet att du är nära vän med chefen i Göteborg. Du fixade jobbet för att jag skulle glömma bort min film. (*paus*) Kom igen – släpp in mig er hemliga klubb, jag vill veta.

JULIUS: Det är ingen klubb.

KAUFFMANN: Har ni ett hemligt handslag?

Julius ler och skakar på huvudet.

- KAUFFMANN:** *(fortsätter)* Träffas ni en källare med lädermasker och prostituerade?
- JULIUS:** *(efter ett ögonblick)* Vi träffas hemma hos din mamma och äter kalvstek och dricker vin.
- KAUFFMANN:** Får jag komma då?
- JULIUS:** Nej. *(kort paus)* Men du kan få en liten vink. I det här spelet – visa aldrig din hand. Inte ens för dina vänner. Låt dom inte få veta varifrån informationen kommer. Och för guds skull, stå inte och skryt som en barnunge bara för att du har sett igenom en lögn. Sådant håller du inne med. Och sparar. Tills du behöver det. *(kort paus)* Du är inte redo.
- KAUFFMANN:** Men jag ska i alla fall göra en intervju med dig idag, du kommer inte undan längre.
- JULIUS:** *(aggressivt)* Varför är så jävla kåt på att hänga ut Mirandas pappa!
- KAUFFMANN:** Jag tänker inte hänga ut honom – är du dum i huvudet! Tvärtom. Jag tänker rentvå honom. Har du inte fattat det än?
- JULIUS:** *(tagen på sängen)* Varför vill du rentvå honom?
- KAUFFMANN:** Så *det* enkla kan du inte fatta! *(kort paus)* För att han är min mammas äldsta vän i världen. Och jag har redan varit på SVT och visat en pilot, jag tror dom kommer köpa in den.
- JULIUS:** *(efter ett ögonblick)* Jag är ledsen, jag kan inte göra det mot Miranda.
- KAUFFMANN:** Vad tror du jag gjorde med Miranda igår? Jag intervjuade henne så klart.
- JULIUS:** Om hennes pappa? Och anklagelserna?
- KAUFFMANN:** Ja.
- Paus.*
- JULIUS:** Jag förstår ärligt talat inte varför du gör det här.
- KAUFFMANN:** Kanske för att jag vill att min känslomässigt hämmade mamma äntligen ska älska mig – kanske det? Men vem vet – i så fall skulle jag väl hålla inne med det, och spara det. Tills jag behöver det.
- JULIUS:** Jag kommer aldrig att sätta dit honom. Du har mitt ord. *(kort paus)* Men jag kan inte försvara honom heller, jag kan inte det.
- KAUFFMANN:** Du visste precis vem jag var när vi träffades, eller hur?
- JULIUS:** Varför frågar du saker du redan vet svaret på?

KAUFFMANN: Du ljuger med en sådan underbar lätthet. Varför kan du inte ljuga för min film?

JULIUS: Vad *vill* du egentligen? Vill du bränna ner hela skiten – eller vill du bevara allt? Du kan inte göra båda delarna.

KAUFFMANN: Du, om jag hade velat bränna ner skiten, då hade jag berättat om den gången när herr teaterchef ville lära mig om bondage. Det var på min födelsedagsfest hemma hos mamma, jag fyllde femton. Som födelsedagspresent kom han med en tjock bok om knopar. Den står i min mammas bokhylla nu.

JULIUS: Rörde han dig?

KAUFFMANN: Nej. Jag tror att han blev rädd för mig. För att jag högg mamma i handen med stekgaffeln.

JULIUS: Borde *jag* vara rädd för dig?

KAUFFMANN: Jag vet inte, jag får ganska höga poäng på det där psykopattestet.

De synar varandra. Paus.

JULIUS: Så ... vill du att mamma ska älska dig – eller vill du ta hennes plats, det undrar jag?

KAUFFMANN: Psykologiskt ... Är det någon jävla skillnad?

Julius svarar inte.

Och din pappa då? Herr VD på Korsnäs ... Vad avskyr han mest? Att du jobbar med kultur, eller att du suger kuk?

JULIUS: Kulturen. Så klart.

KAUFFMANN: Så klart. Och jag menar inte att vara ett rövhål, men utan ditt jobb så har du noll kulturell cred. Du skulle aldrig bli hembjuden till mamma utan jobbet. Du producerar inget, du är inte släkt med någon, din man är en nolla. Men du gör vad som krävs – och jag respekterar det. (*efter ett ögonblick*) Om du inte har fattat det än, så är jag också beredd på att göra vad som krävs. Även om jag måste göra en Leni Riefenstahl.

De ler i samförstånd.

SCEN 6

Julius nya kontor i stadshuset, ett par månader senare. Det är så stort att han tar tagit in Out of Tune Guitar som dekoration. Miranda kommer in med ett kuvert.

- MIRANDA:** Jag kom bara för att lämna över det här. *(sträcker fram kuvertet)*
Varsågod.
- JULIUS:** Vad är det?
- MIRANDA:** Min avskedsansökan.
- JULIUS:** *(efter ett ögonblick)* Varför då?
- MIRANDA:** Du vet precis varför – ta den nu!
- JULIUS:** Nej tack.
- MIRANDA:** Var inte barnslig. Gör det inte svårare än det behöver vara.
- JULIUS:** Det gör jag inte. Jag förstår bara inte vad det här handlar om.
- MIRANDA:** Det handlar om vår nya kulturdirektör. Och helt ärligt borde du också säga upp dig.
- JULIUS:** Borde jag, tycker du?
- MIRANDA:** Ja, hela enheten borde rasa. Istället för att tacka ja till tjänsten som enhetschef. *(kort paus)* Våldigt fint kontor förresten. Vad gör Kauffmanns gitarr här?
- JULIUS:** Jag tyckte den passade fint här.
- MIRANDA:** Det är *offentlig* konst. Den kanske inte ska hänga i någons kontor.
- JULIUS:** Jaså, det tycker du?
- MIRANDA:** Ja, det tycker jag.
- JULIUS:** Du är arg på mig.
- MIRANDA:** Du har inte sagt ett ljud om den nya kulturdirektören. Fast hans tillsättning är uppenbart politisk.
- JULIUS:** Förra direktören var också en politiskt tillsättning; hon fick jobbet på grund av hennes engagemang i utsatta förorter.
- MIRANDA:** Det är en jävla skillnad. Och hon hade haft likande tjänster innan Malmö.
- JULIUS:** Jag ser ingen större skillnad på dom.

- MIRANDA:** Skojar du med mig! Han är ju i princip en lobbyist och branding-kille. Han har sålt in brunhögerns kulturpolitik.
- JULIUS:** Han har också jobbat med kulturhuvudstäder i Europa. Så hans utnämning är knappast speciellt överraskande.
- MIRANDA:** Du kanske skulle kliva ut ur ditt nya fina kontor, för hela enheten är helt chockad.
- JULIUS:** Dom kommer över det. När dom inser att ingenting har förändrats i grunden. Istället för en svindyr konstbiennial av tveksam kvalitet får vi nu folkmusikfestival på Malmö Live som ingen bryr sig om. Under tiden fortsätter arbetet som vanligt. Tro mig, du ska se.
- MIRANDA:** Du rekryterade mig med argumentet att allt var på väg att förändrats för alltid. Du sade att vi bara hade ett år eller två att vända utvecklingen.
- JULIUS:** Det sade jag faktiskt inte alls.
- MIRANDA:** Har du stoppat ner hela huvudet i sanden, eller! Brunhögern vill ju kapa kulturbudgeten!
- JULIUS:** Ja. Det blir fattiga tider tyvärr. Ett tag. Men sedan kommer dom komma på hur mycket dom behöver oss. När SVT inte längre har råd och göra en ny säsong av Tunna blå linjen, och när symfoniorkestern inte längre kan konkurrera med Köpenhamn. Då kommer dom vrida på pengakranen igen.
- MIRANDA:** Du är ju för fan en vänsterbög som gått med Pride-flagga framför nazister.
- JULIUS:** Ja. Och det kommer jag fortsätta med. *(kort paus)* Det du inte verkar förstå att är att det här landet är genomnationalistiskt. Varenda jävla parti, den stora majoriteten av folk – dom tycker verkligen att det här landet är så jävla mycket bättre.
- MIRANDA:** Och konsten står emot det.
- JULIUS:** Nej. Det gör den inte alls. *(kort paus)* Konsten är till för dom som redan har allt. Och för deras barn och barnbarn ska slippa jobba i näringslivet och kunna ha en kreativ karriär istället.
- MIRANDA:** *(kan knappt tro vad hon hör)* Vad då ... ska du sitta på ditt chefskontor och bara samla konstverk som du inte ens gillar?
- JULIUS:** Nej. Jag tycker bara det är roligt att ha en gitarr att plinka på.
- MIRANDA:** Den är ju för helvete ostämd ju!

JULIUS: Inte nu längre. Jag har stämt den.

MIRANDA: Den går ju inte att stämma, det är hela poängen med den.

JULIUS: Det är klart det går.

Julius tar upp gitarren och spelar ett par ackord. Det låter som det ska.

Det är en helt vanlig gitarr bara. Hon hade bara inte stämt den.

MIRANDA: Vad då, vanlig gitarr?

JULIUS: Ja, Kauffmann köpte en vanlig gitarr – stämde den inte, och sedan hängde hon upp den. Hon har inte ens tillverkat upphängningsgrejen; hon köpte den på Thomann. Ready-made, du vet.

Miranda vet inte längre vad hon ska tro.

Och om du vill säga upp dig ska inte jag hindra dig, Miranda. Men du är jättebra på det här jobbet. Du skrotade Halils bidrag – stenhårt, utan pardon. Bara för att han dumpade dig. Jag vill jättegärna ha kvar dig.

MIRANDA: Handlade allt det här bara om att du skulle sno Hélénes jobb?

JULIUS: Självklart inte. Det är bara en lycklig bieffekt.

MIRANDA: Du ... du har bara utnyttjat mig.

JULIUS: Utan mig hade du varit svinfattig och olycklig i Portugal; jag räddade dig, kära du.

MIRANDA: Ibland tänker jag fan att du har en narcissistisk störning eller ...

Kauffmann kommer in på kontoret och Miranda tystnar; hon vill dölja bråket.

KAUFFMANN: Hej, hej! *(lämnar ett par mappar till Julius)* Lista på fristadsförfattare som ska ut.

JULIUS: Tack så mycket. *(till Miranda)* Vissa eftergifter får man ju göra.

KAUFFMANN: *(till Miranda)* Har du tränat?

MIRANDA: Va?

KAUFFMANN: Du ser så fit ut.

MIRANDA: Nä ...

KAUFFMANN: Jag hörde förresten att du har ett camperprojekt i garaget – en Transit. Du är inte sugen på att sälja?

- MIRANDA:** Nä, inte ... Vad gör *du* här?
- KAUFFMANN:** Gömmer mig från nassarna ett tag bara. Jag tog ett vik som koordinator för barn och unga.
- MIRANDA:** I Malmö stad?
- KAUFFMANN:** Ja.
- MIRANDA:** Men du jobbar väl inte med barn och unga?
- KAUFFMANN:** Det är mest att sätta ihop en massa seminarier och föreläsningar – och gå på motmöten, du vet.
- JULIUS:** Kauffmann har ju ett stort nätverk, det är därför hon anställdes.
- KAUFFMANN:** *(på väg att gå)* Kom förbi sen om du vill ta lunch.
- MIRANDA:** Jag?
- KAUFFMANN:** Ja *du*, dummer. Hej, hej!
- Kauffmann går därifrån och lämnar dem ensamma.*
- MIRANDA:** Vad i helvete är det som händer, Julius?
- JULIUS:** Rom brinner. Och alla håller på att positionera sig gentemot den nya regimen.
- MIRANDA:** *(fullkomligt vilse)* Du har ljugit för mig hela tiden.
- JULIUS:** Nej, det här är dom faktiska omständigheterna. Och jag har inte ljugit för dig, jag har bara dolt vissa saker som ligger utanför ditt ansvarsområde. Och som sagt, jag är *super*-nöjd med din insats. Jag hoppas verkligen att du stannar.
- MIRANDA:** För att serva brunhögern?
- JULIUS:** Vi kommer att fortsätta arbetet i skuggorna, precis som vi alltid har gjort. Och helt ärligt är jag lite snopen att du fortfarande går på myten om konstnären. Som utmanar vedertagna sanningar med sitt nya formspråk. Det är lite naivt, tycker jag nog.
- MIRANDA:** Du bara dissas mig och mina ideal för att försvara din egna ... ditt eget jävla val att slicka brunhögerns rövhål!
- JULIUS:** Jag tycker det är talande att alla ni feminister alltid drar upp analsex när ni blir arga – märklig bögfixering, tycker jag.
- MIRANDA:** Vad i helvete! Kallar du mig homofob nu!

JULIUS: Nej, jag kallar dig en jävla idiot! Som inte fattar vad vi håller på med här. *(kort paus)* Vi försvarar vår position, Miranda. Våra privilegier. Du tror väl inte att vi skulle vara här om vi levde i en meritokrati? Du kan väl ändå inte tro att det bästa vi kan ta fram är en Kauffmann – att hon är det bästa mänskligheten förmår? *(kort paus)* Vi är här för att skydda sådana som Kauffmann. För du tror väl ändå inte att alla dom bästa regissörerna bara *råkar* födas i den bildade medelklassen? Och alla dom bästa bildkonstnärerna föds i väst – som om vi vore Svenska kennelklubben för konstvärlden. Nä, det krävs att det finns dom som aktivt ser till att resurserna hamnar där dom ska, hos rätt personer. Det är det vi gör, Miranda – det är det som är jobbet.

MIRANDA: Julius, du har ju blivit ... *(sväljer ordet "galen")* Du mår uppenbarligen inte bra.

JULIUS: Det är du som är galen, kära du. Du tror att Duchamp skickade in sin pissoar till salongen i New York för skapa en *ny* syn på konsten – total bullshit. Han skickade in den för att han var frustrerad. För att den rika snorungen inte längre kunde konkurrera som målare. För plötsligt fanns det en lägre medelklass som hade råd att utbilda sina söner. Så Duchamp och hans överklasskompisar styrde konsten dit dom ville. Jag menar, han *sade åt* Guggenheim vad hon skulle köpa, för guds skull. Har du sett Kandinskijs målningar från 10-talet – sådan jävla smörja, grabben kunde inte måla.

MIRANDA: *(sträcker fram kuvertet igen)* Jag säger upp mig. Jag vill inte.

JULIUS: Fine. *(tar kuvertet)* Jag ska inte hindra dig.

MIRANDA: Jag trodde faktiskt du och jag var vänner. Så dum är jag.

JULIUS: Dra åt helvete, ditt självgoda fitthål.

MIRANDA: *(överraskad av de hårda orden)* Dra åt helvete själv! Ditt jävla ...

JULIUS: *(avbryter)* Kom inte här! kom inte här och påstå! att vi är vänner! fan heller! Vi är inte vänner. Tjugo jävla år har du haft på dig. Och inte en enda gång har du frågat. Tjugo år! *(kort paus)* Du såg vad din pappa gjorde. Du såg att han tog en 19-årig anorektiker och gav honom amfetamin och gjorde honom beroende. Jag är en 42-årig man – och inte en enda människa har någonsin frågat. *(kort paus)* Han våldtog mig. Precis som han våldtog dom andra också. Och nu har han slutat dricka och gått på gestaltterapi och leker oskyldig. Fine! Jag sväljer den förödmjukelsen. För allas bästa. Men fan heller att jag tänker låta dig komma in här och stå på hans axlar – och vara *självgod* inför mig. Fan heller.

Miranda vet inte vad hon ska säga; hon är närmast paralyserad.

JULIUS: Ja, du kan gå nu. Det var allt.

EPILOG

Miranda sitter på golvet medan Kauffmann tröstar henne. Miranda försöker under en halvminut formulera en mening, eller bara ett ord, men misslyckas kapitalt.

KAUFFMANN: Oroa dig inte. Vi hittar någonting nytt åt dig. Teaterrepubliken söker ny konstnärlig ledare. *(kort paus)* Eller så tror jag kan få in dig i Kulturrådets referensgrupp, du skulle kunna göra mycket nytta där. För oss alla. Och vi tar hand om våra egna, det vet du väl.

MIRANDA: *(efter ett ögonblick)* Jag vet inte ...

KAUFFMANN: Det kommer blir hur bra som helst ska du se. Ska vi gå till det där nya stället på Bergsgatan? Och luncha där?

MIRANDA: Vilket nya ställe?

KAUFFMANN: Baijiu-stället som precis har öppnat.

MIRANDA: Baijiu?

KAUFFMANN: Det är någon kinesisk sprit som blivit het. Men dom ska ha riktigt bra veganluncher har jag hört. *(kort paus)* Kom igen, upp och hoppa!

Kauffmann drar upp Miranda och de beger sig till krogen.

MIRANDA: Alltså, jag är inte hungrig.

KAUFFMANN: Nä, det är därför vi går till ett ställe med sprit.

MIRANDA: Hur smakar det – är det starkt?

KAUFFMANN: Jag vet inte riktigt, jag tror är det lite som kryddat brännvin. Fast med kinesisk smakprofil då – mycket umami och sådant, tror jag.

MIRANDA: Är det gott?

KAUFFMANN: Jag har bara provat det en gång. Men det var gott. Du får se.

De två försvinner iväg och scenen tonas bort.